

samme Ting og af samme Standpunkter, hvor Ingen selvfølgelig vil opgave sit principale Standpunkt, før han ser, det kan føre til et Resultat. Der synes nu at være saa lidt i Veien i finantstiel Henseende, og ogsaa paa andre Steder har der været udtalt saa megen Smøbekommen, at hvis der virkelig er Villie til at føre Sagen igennem, maa det kunne ske, men som sagt kun, naar den høie Regjering vil tage Sagen i sin Haand. Spørgsmaalet om Besættningen af Brændevin og alle de Dunder, som de spirituose Drikke medføre, er ogsaa en Sag, som man ikke vedblivende kan styde ud Nar efter Nar, blot værende tilfreds med, at man kan indtage formelt en berettiget Holdning, der berettiger til at afvise andre Tilbud. Naar man vedbliver at udstyde saadanne Spørgsmaal, som ere af den største nationale Betydning, forekommer det mig tilsidst, at Ansvarret kommer til at ligge der, hvor den virkelige Evne og Villie til at gennemføre Sagen maatte formodes at være til Stede, og det forekommer mig — det være sagt selvfølgelig som en ganske almindelig politisk Betragtning — at tilsidst vil den Regjering, der staar i Spidsen for Landet, ikke kunne undgaa et vist Ansvar for at udstyde nyttige og nødvendige Reforme, naar det er givet, at saadanne Reforme overhovedet ikke kunne gennemføres ved det private Initiativ.

Ordføreren (Tauber): Skjøndt der var Meget i, hvad den ærede sidste Taler hittede, der selvfølgelig maa glæde mig og mine Meningsfæller, idet han har fuldkommen Ret i, at Ansvarret for, at der ikke kommer Noget ud af Toldloven, til hvende og sidst maa paahvile den Regjering, der er den eneste, der under de Forfatningsforhold, vi have, er i Stand til at føre den Sag igennem, gjør det mig dog ondt, at jeg paa den anden Side maa stusse det ærede Medlems gode Meninger om Flertallet. Thi saa vidt ere vi ikke komne i finantstiel Henseende, som det ærede Medlem synes at gaa ud fra. Jeg ønsker tværtimod at konstatere, saavel lige overfor det ærede Medlem som overfor den ærede Minister, at jeg ikke har erklæret, hverken paa Udvalgets Flertals eller paa egne Vegne, at Flertallet kan nøies med en mindre Nedgang end Krigsskattens Beløb. Jeg har kun erklæret, at Udvalget ikke havde undtaget dette eller overhovedet noget Punkt fra vort Tilbud om Forhandling. Videre har jeg ikke udtalt, og det vilde ogsaa være høist mærkeligt, om Udvalget og jeg som dets Ordfører skulde komme med Udtalelser, der kunde opfattes paa den Maade, som det ærede Medlem nylig vilde opfatte dem, at der i Grun-

den talt ikke saa os noget videre Finantstiel imellem, at vi havde nærmet os saa meget finantstiel til hinanden, at vi overhovedet kunde antages snart at falde hinanden i Armenene paa dette Punkt. Nei, Udvalget staar principalt bestandig paa det Standpunkt, at vi have Ret til at kræve Krigstoldskattens Beløb ophævet, og det maatte betales os meget dyrt, hvis vi skulde forlade dette Standpunkt. Det tillader jeg mig at sige, jeg tror i det Hele taget at kunne udtale Udvalgets Standpunkt i saa Henseende. Men som sagt, vi have ikke undtaget noget som helst Punkt fra vort Tilbud om Forhandling; og naar den ærede Minister siger, at naar Ordet „delvis“ skal anvendes paa det finantstielle Spørgsmaal, ligger det nær for ham at spørge, hvor stor en Del af vor finantstielle Fordring vi da ville slaa af, har jeg aldeles ikke nogen Narraag til at udtale mig derom; thi den ærede Minister kan ikke paa den Maade examinere Udvalget, naar den ærede Minister ikke i allermindste Maade gjør Udvalget noget som helst Tilbud. Atter nu have vi fra den ærede Minister ikke hørt eller set et eneste imødekommende Ord, et eneste Skridt, som tyder paa, at den ærede Minister vil komme Udvalgets Anskuelser blot delvist imøde paa dette Punkt. Ministeren har holdt sig fuldstændig reserveret og forlanger, at vi skulle blive ved at komme og saa at sige sige, om jeg maa bruge det Udtryk, uden at der skal ligge noget Stødende deri — hans Tilslutning ved Indrømmelser og Tilbud forlods fra vor Side. Det vilde dog være høist mærkeligt, om vi skulde indtage et saadant Standpunkt overfor den ærede Minister. Vi staa rede til Forhandling, det have vi gjort i mangfoldige Nar overfor Ministeren, hver Gang vi have haft Toldloven til Forhandling. Den ærede Minister har saa sagt: Jeg kan ikke forhandle, men hvad er det, I ville? hvor dybt ville I gaa ned? Jeg vil ikke udtale mig den mindste Smule, hverken om Enkeltheder eller om mit almindeligt Standpunkt, men jeg skal blot minde om, siger den ærede Minister, at jeg ved en enkelt Leilighed har været villig til at opgive et eller to Hundrebetusjendende. Det har den ærede Minister været villig til; een Gang var det paa Noget, som vi satte Pris paa, gjentagne Gange paa et Punkt, som vi ikke lagde mindste Vægt paa, og hvor vi syntes nærmest at maatte gjøre den ærede Minister en Tjeneste ved at modtage hans Tilbud. Naar jeg har sagt, at det var ønskeligt, at saae den ærede Ministers Udtalelser her offentlig, vil Enhver, som har hørt den Maade, hvorpaa Ministeren udtaler sig her, indrømme, at naar han udtaler sig paa en lignende